

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ευνουθεϊμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ μὲν ἔργο τῶν παιδῶν καὶ εφηβῶν σύστημα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χρείαν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ἐκ τοῦ Οὐκοιμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐξιστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ
Ἐσωτερικοῦ :
 Ἐτήσια ὄρ. 8.—
 Ἐξάμηνος 4,50
 Τρίμηνος 2,50
 Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰσὺστατου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ :
 Ἐτήσια φρ. 10.—
 Ἐξάμηνος 5,50
 Τρίμηνος 3.—

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΟΝ Τὸ 1878
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 16
 Φύλλα κρηνηνομένην ἑκάστῃ, Α' καὶ Β' κληροδοῦν
 τιμῶνται ἑκαστὸν λελ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδραίου ὄρ. 28, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ός Ἐν Ἀθήναις, 16 Φεβρουαρίου 1913 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Ἄ Παρμανιέ
 Ὅλιγα βήματα παρακάτω, ἓνας ἄνθρωπος ἐπέβλεπε δύο ναύτας, οἱ ὅποιοι ἐξεφόρτωναν σάκκους ἀπὸ μίαν μεγάλην βάρκαν ἐπὶ τῆς πρόκυρτιας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς ἐκυβαλοῦσαν εἰς ἓνα κάρρον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο γέρον, ὑψηλός, ἀνεπιδείκτως ἐνδεξιμένος, χωρὶς γολώνια καὶ χωρὶς φιδγκούς εἰς τὸ ἀπλοῦν καστανόχρουν φορεμὰ του. Δὲν ἐφοροῦζεν οὔτε περρούκαν τα μακρὰ ὄμοια ἄσπρα μαλλιά του, χωρισμένα εἰς δύο, ἐπλαισιωγὰν ἓνα πρόσωπον γλυκὸ καὶ συμπαθητικώτατον.

Μολονότι τὸν ἀπησχόλει ἡ ἐκφόρσις τῶν σάκκων του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόσεξε καὶ εἰς τὸ παιδί, τὸ ἐξηπλωμένον ἐκεῖ γὰρ, μὲ τὸ περιλυτὸν βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς νὰ ἐκπεριμέναν ἀπὸ ἐκεῖ καμμίαν βοήθειαν...

Τὸ ἐκώταξε μίαν στιγμήν καὶ ἔπειτα τὸ ἐπλησίασεν, ἐσκυφεν ἐπάνω του καὶ τὸ ἠρώτησε μὲ γλυκύτητα:

—Τί κάνεις ἐκεῖ;... (*)
 γιατί εἶσαι ξαπλωμένος κατὰ χαμαὶ στὶς πλάνας;... Μὴ δὲν μπορεῖς;... Θέλεις τίποτε;

Ὁ Μπόμπης, μόλις καὶ

μετὰ βίας στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀδιάκριτον αὐτὸν διαβάτην, ἀπεκρίθη ἀποτόμως, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀσθενής καὶ ὅτι δὲν ἠθέλε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν ἀφίσουν ἕλγον.

Ὁ γέρον, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῆ ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν αὐτῆν, ἐξηκολούθησε:
 —Μικρὲ μου φίλε, τὸ ἐπάγγελμά μου μ' ἔχει συνεστήσει νὰ κρινῶ τοὺς ἄν-

θρώπους ἀπὸ τὴν ὄψιν των λαιπὸν, ἢ κάμνω μεγάλο λάθος, ἢ ἔχεις νὰ φῆς πολὺν καιρὸ.

—Τί σὰς μέλει! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης μὲ πικρίαν, ἀνακαθήμενος. Κι' ἂν ἐν ἔφαγα, δὲν θὰ μοῦ δώσετε εἰς νὰ φάγω. Ὅσος, τραῖτε τὸ δρόμῳ σὰς.

—Δαμπρά! δὲλέαθεν ὁ γέρον ἤμειν βέβαιος! Παιῖ!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμετρήσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μπόμπης, ἐπῆγεν εἰς τοὺς σάκκους του, ἀνοίξεν ἓνα, ἐπῆρεν ἀπὸ μέσα καμμίαν δεκαριά στρογγυλὰ καὶ κίτρινωπά πράγματα καὶ κατόπιν, ἐπιστρέψας εἰς τὸν μικρὸν τζόκευ, τὰ ἔρριπεν ἐκεῖ κοντὰ του καὶ τῷ εἶπεν ἐπισήμως, ὡς εἰν τῷ παρεδίδεν ὀλοκλήρον θησαυρὸν:

—Παιδί μου, αὐτὰ σοῦ βλέπεις, εἶνε γεωμῆλα ἢ κατὰτες. Τὰ ξεφορεῖς τὰ γεωμῆλα;... Ὅχι βέβαια!.. Καὶ ὁμως αὐτὸ τὸ πρεῖον τῆς μητρὸς μας γῆς εἶνε πτωρισμένον νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀνάγκας ὄλων τῶν πτωχῶν παιδιῶν σὰν ἐσέ, ποὺ πολλὰς φορὲς, δυστυχῶς, δεσκόλα βρῖσκουν τί νὰ φάγουν!

Ὁ Μπόμπης ἐκώταξε μ' ἐκπληξίν τὸν νέον αὐτὸν καρπὸν, ἀγνωστον ἀκούη τότε, καὶ ἄφου περιεστρέψῃν εἰς τὰ χεῖρα του μίαν πατάταν, νομίμων ὅτι ὁ γέρον ἠθέλε νὰ στατευσθῆ, τὸν ἠρώτησέ:

—Καὶ τί θέλετε νὰ τὸ κάμω αὐτό;

—Ἄ π' ὄλα γίνεσαι, παιδί μου! ἀπεκρίθη ὁ γέρον σοβαρὸς. Καὶ ἀλευρε, καὶ φάει, καὶ πρῶσάγι, καὶ γλυκύσμα. Ὅτι χρειάζεσαι πρὸς διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου,

(*) Ἴδε εἰκ. προηγ. φύλ. σ. 86.

* Πατάτες, κυρία Ἐ ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς... (Σελ. 95, στ. 6)

περιέχεται εδώ μέσα. Τρώγε τα γεώμηλά μου, μικρέ, — τρώγε τα και μη φοβάσαι!

Την στιγμή εκείνη, ένας από τους ναυτάς που εξεφόρτωναν το πλοιαρίον, του εφώνασε:

«Ο Μπόμπης εκύτταζε μ' εκπληξιν...» (Σελ. 93, στ. γ')

—Κύριε Παρμαντιέ, που θα πάνε τα σακκιά σας;

— Στό ξενοδοχείο του Λευκού Ίππου! απεκρίθη ο όνομασθείς Παρμαντιέ.

Κατόπιν εξήγησε διά μακρών εις τους ανθρώπους του, ότι τα γεώμηλα έβλεπε να είχαν ξεφορτώσει προηγουμένω από την Ίρλανδίαν και ότι εσκόπευε να τα μεταφέρη εις το Παρίσι, όπου ήλπικε να διαδοθῆ ή χρήσις των γρήγορα.

Κ' έτελείωσε την εξήγησίν του, λέγων με έμφραση:

— Ναι, φίλοι μου, εάν επιτύχω τον σκοπόν μου, εις ένα χρόνον δεν θα υπάρχουν εις την Γαλλιαν ούτε ένας άνθρωπος που να πεινά!

Οί ναύται και οι αγχωμένοι δεν έδιδαν και πολλήν σημασίαν εις τα λόγια του ανθρώπου αυτού, ο οποίος το εφώνησε τούτον όλιγον αι παλαός. Έπειδή όμως τούτοις έπλήρωσε καλά και τούτοις έμιλούσε με γλυκύτητα, έσπευσαν να τον υπακούσουν και διευθύνθησαν προς την πόλιν, σπρώχνοντες εμπρός των το κορροσάκι, το φορτωμένω με τα περίφημα γεώμηλα.

Όπισθεν των εβάδιζεν ο κ. Παρμαντιέ, ο μέγας αγρονόμος, ο οποίος δεν ήτο ακόμη παρά μικρός φαρμακοποιός, εντελώς άγνωστος, και τούτο όνομα το όνομα θα έγινε μετ' όλιγον ένδοξότερον και από τα όνόματα των διασημοτέρων κατακτητών!

Η μικρά αυτή σκηνή άφισε κατ' αρχάς τον Μπόμπην άδιαφορον.

Χωρίς να ενόχληθῆ περισσότερο με το δώρον που του είχε κάμη, ο άλλόκοτος εκείνος άνθρωπος, τον όποιον και αυτός έπίσης εξέλαβε ως τρολλόν, εξήπλωθῆ πάλιν κ' εκύτταζε την θάλασσαν.

Άλλα μετ' ή μίαν ώραν οι νυμφί του στομάχου του έγιναν δξύτεροι. «Ω, έπεινούσε φοβερά... Με δλην του την

απογοήτευσιν, το ένστικτον της αυτοσυντηρήσεως, ισχυρότερον από κάθε συλλογισμόν, τον έκαμε ναποτινάξῃ την νάρκην του. Κ' εσηκώθη λέγων:

— Και όμως πρέπει να φάγω! Μία όρεκτική, μεθυστική εσώδια ψη

νομένου λίπους έφθασεν ως την όσφρησίν του και του εκέντησε την όρεξιν μέχρι παραφορήσεως.

Εκύτταζε γύρω του και είδεν ότι μία πωλήτρια τηγανιτών και σβιγγών, ήτο εγκαθιδρυμένη εις μίαν γωνίαν, όλίγα βήματα από το μέρος όπου εύρισκετο.

Η ανακάλυψις αυτή διέλυσε και τους τελευταίους του διαταγμούς και ο φίλος μας Μπόμπης, ο υπερήφανος Μπόμπης,

απεφάσισε να ζητιανεύσῃ! Άλλά μήπως ή πείνα δεν ταπεινώνει κόθς υπερηφάνειαν και δεν καταβάλλει και τούτοις ισχυροτέρω;

Ο μικρός τζόκευ έπροχώρησε σνεσ τα λυμένους προς την πωλήτριαν και με φωνήν μόλις ακουομένην, την παρακάλεσε:

— Μου χάνετε τη χάρι, κυρία, να μου δώσετε λίγες τηγανίτες;... Δεν ξέρετε πόσο πεινώ!

— Πόσες; ήρώτησεν ή πωλήτρια, ή όποια, νομίσασα ότι έχει να κάμη με αγοραστήν, ανύψωσε το σκέπασμα της χύτρας της, εις το βράσιόν της όποιος ετοιγόφηνοντο τα χρυσόκοκκινά γλυκίσματα της.

— Μά... όσες θέλετε, κυρία, έψιθύρισε το παιδί.

Η πωλήτρια, έννοήσασα τότε το λάθος της, άφηκεν αποτόμως το σκέ-

πασμα κ' εκύτταζε τον Μπόμπην με θυμόν.

Δέν ήτο καλή γυναίκα, συνειθισμένη όμως να περιτριγυρίζεται δλην την ήμέραν από τους μικρούς μάγκας του λιμένους, που έντρούζαν να τρώγουν τηγανίτες, φριτούρες και σβιγγους χωρίς να πληρώνουν, εξέλαβε και τον Μπόμπην ως ένα από αυτούς και του εφώνασε:

— Ποτέ, μικρέ μου, ποτέ! Χωρίς λεπτά, δεν έχει τηγανίτες!

Άν ο μικρός τζόκευ επέμεναν, ή κυρά-Γοντώ, ή όποια κατ' αρχήν υπερησιζετο το εμπόρευσμά της κατά των μικρών λαιμάργων, δεν θα ήρνετο βέβαια όλίγες τηγανίτες εις ένα παιδί που πέθαινε της πείνας. Ο Μπόμπης όμως είχεν εξαντλήσει πλέον όλον του το θάρρος και έκαμε κανονικήν μεταβολήν χωρίς να προσέση λέξιν.

Η τελευταία αυτή οικτρά αποτυχία τον απήλπισε καθ' όλκληρίαν. Με κόπον εσώθη ως την θείν του, αποφασισμένος αυτήν την φοραν να αναμείνη τον θάνατον χωρίς να κάμη το παραμικρόν.

Άλλα, καθώς εξανάπεσε επάνω εις τας πλάκας, ήσθάνθη κάτι πράγματα που εκουλούσαν εις τα πόδια του.

— Μπιά! είπε, σκώνων αυτό μηχανιζός; είνε οι βολβοί που εκείνος ο παλαός προτήτερας μου τούς είπε γεώμηλα και πατάτες...

Ο μικρός περιεστρέφεν ένα εις τα χέρια του, τον εμάρισε και, χωρίς να το θέλῃ, εις την φοβεράν του πεινάν, τον εδάγκασε.

Άμέσως έμύρφασεν από ηθίαν.

— Πούψ! έκαμε τί άσχημος που είνε!

Έν τούτοις, και μόνον το συνάθθημα ότι έκασάπιε μίαν μπουκιάν, τού ήτο τόσο εύραστον, ώστε απέφασσε να φάγῃ τα γεώμηλά του, διαγέφανα του ήλθε μία ιδέα.

— Είνε άσχημο, εκκέσθη, γιατί είνε ωμό... Άν εφώνητο όμως, έ-

σως θα ήταν καλλίτερο.

Άλλα με τί τρόπον θα ήμπορούσε να φησῃ, να βράσῃ, να τηγανίσῃ ή σκιωδήποτε να μαγειρεύσῃ το παραξενον γευσμάτου; Κιντάζων τότε όλόγυρα, ο Μπόμπης είδεν ότι ή γυναίκα, όπου εστάκετο πρὸ όλίγου ή κυρά-Γοντώ, ήτο κενή,

«Βράσκει γρήγορα το σκέπασμα...» (Σελ. 95, στ. α')

Άλλ' αν ελειπεν ή πωλήτρια, — θα είχεν υπάγῃ, φαίνεται, να δώσῃ τηγανίτες εις κανένα πεινάρον εκεί κοντά, ή φωτιά της όμως, εξηκολούθει να καίη κάτωθεν της μεγάλης της χύτρας, ή όποια ανέδιδεν ακόμη την όρεκτικήν της εσώδιαν.

Ο μικρός τζόκευ δεν εβάσταξεν.

Έβγαλεν από την τσέπην του τον σουγιάν του, εκόψε τα γεώμηλά του φέτες-φέτες, διά να ψηθούν γρηγορότερα, και πλησιάζας την χύτραν, εσήκωσε γρήγορα το σκέπασμα και τα έριψε μέσα. Έν τού μεταξύ εσυλλογιζετο:

«Άν γυρισῃ τώρα ή γρηά, τί θύπῃ;.. Μπιά! επιτέλους δεν της εκλεψά τίποτα. Και αν παραφωάξῃ, της αφίνω της πατάτες μου και φεύγω».

Έν τούτοις ή εσώδια που ανέδιδετο από την χύτραν, ήτο τώρα ακόμη γλυκυτέρα. Μ' εκπληξιν ο μικρός τζόκευ παρετήρησεν, ότι υπό την επίδρασιν της φωτιάς και του λίπους, οι βολβοί εκείνοι, οι κομμένοι εις λεπτάς φέτες, προσελάμπανον ένα ώραϊον, χρυσοκίτρινον και όρεκτικώτατον χρώμα.

Μη έχων την υπομονήν να περιμείνη περισσότερο, έπιασεν ένα φρά, διά να μή καῖῃ, μίαν μικράν φέταν και την έβαλεν εις το στόμα του. Ητο τραγανιστή, νόστιμη, θαυμασία!

Άμέσως έπήρε και άλλην, και άλλην. Εις όλίγα λεπτά ή χύτρα ήτο άδεια. Ο δέ στομάχος του Μπόμπης, γεμάτος, τον έκαμνε τώρα να βλέπῃ τα πράγματα με περισσότερο θάρρος και όλιγοτέραν απογοήτευσιν.

Με δυο πηδήματα, έτρεξε να πάρῃ και τα άλλα γεώμηλα, που είχαν μείνη χάμω. Τα εκόψε και αυτά και τα έριψεν εις την χύτραν, ή όποια εγένετο σγεδὸν ως άπάνω.

Το θαύμα επανελαμβάνετο: ή φέτες έπαίρναν το ώραϊον κίτρινον χρώμα, το λίπος εσώδιζε και το παιδί ήτομάζετο να συνεχισῃ το όρεκτικόν γευσμάτου, όταν ήκουσεν εξείας κραυγάς:

— Πιάστε τον κλέφτη! πιάστε τον! Ητο ή κυρά-Γοντώ.

Μόλις είδε μακρόθεν, επιστρέφουσα, την θέσιν της κατεληγμένην από ένα ξένον, εφαντάσθη ότι ήθελεν να την κλέψουν κ' έβαλε της φωνές διά να μαζευθῆ ο κόσμος.

— Τι γυρεύεις στο τζάκι μου, παληόκαϊδο; εφώνασε τί κάνεις εκεί; Ε; Γκερμίσου γρήγορα, να μη σου δείξω!

Ο Μπόμπης δεν εταράχθη καθόλου. — Μάλιστα, κυρία, απεκρίθη μ' ευγένειαν, φεύγω! λάβετε όμως τον κόπον να ιδητε, ότι δεν εσς εκλεψά τίποτα.

— Μπόμπης δεν εταράχθη καθόλου. — Μάλιστα, κυρία, απεκρίθη μ' ευγένειαν, φεύγω! λάβετε όμως τον κόπον να ιδητε, ότι δεν εσς εκλεψά τίποτα.

Και ταυτα λέγων, εδειξεν εις την κατάπληκτον πωλήτριαν την χύτραν της, που την είχεν άφισῃ άδειαν και την

εβρέκαε τώρα γεμάτην μ' έν είδος φριτούρας νέον και άγνωστον.

— Τι μου μαγειρεύεις εκεί, μικρέ κατεργάση; είπεν, αναλαμβάνουσα την θέσιν της και μυρίζουσα με δυσπισσίαν το μαγειρείωμα του αντικαταστάτου της.

— Κάτι τί πολύ-πολύ ώραϊο, απεκρίθη ο μικρός τζόκευ. Δοκιμάστε να ιδητε!

Κ' έπειδή ή κυρά-Γοντώ εδίαταξεν ακόμη να βάλῃ εις το στόμα της τα κίτρινα εκείνα ρόδουλα, μεθ' δλην την όρεκτικήν των εφιν, ο Μπόμπης ήρπασε μερικά και άρχισε να τα τραγανίσῃ, έμπρός εις όλους τους περιέργους, που είχαν μαζευθῆ από τον θρόυθον.

Όπιτέλους και ή κυρά-Γοντώ το απέφασσε.

— Μπιά διάβολε! είπεν εκπληκτικη μόλις εδοκίμασεν ένα κομμάτι αλήθεια, είνε πολύ νόστιμο... Πές μου λοιπόν, τί εβαλες στον τέντζερή μου, βρε παιδί;

— Πατάτες, κυρία! απεκρίθη ο Μπόμπης' της λένε και γεώμηλα. Είνε κάτι καινούργιοι βολβοί από την Ίρλανδία, που καθως έλεγε προτήτερα ο κύριος που μου τούς έδωσε, δεν θάφινουν στο έζῃς άνθρωπο να πεθάνῃ της πείνας.

Μετ' την δήλωσιν αυτήν, της όποιος ο τόνος ήτο πολύ πειστικός, όλοι οι παριστάμενοι εκήτησαν να δοκιμάσουν τούτους βολβούς.

Εις όλίγα στιγμής, το περιεχόμενον της χύτρας εμοίρασθη όλόγυρα και δεν ήκους πλέον παρά εγνώμια διά το μαγειρείωμα του μικρού τζόκευ:

— Λαιμπρό!

— Περιφρημο!

— Τραγανιστό!

— Άδρό-ατο!

Ο Μπόμπης, υπερήφανος διά το άποτέλεσμα, έστράφη προς την πωλήτριαν και της είπε με την μεγαλητέραν ήρημίαν:

— Βλέπετε, κυρία, ότι δεν εσς εκλεψά!

Ο Μπόμπης πωλεί πατάτες.

Η κυρά-Γοντώ εκέκτετο. Με το εμπόριόν της πνευμα είχεν έννοήσῃ άμέσως, ότι ο γαστρονομικός εκείνος νεωτερισμός ήμπορούσε να γίνῃ εις το μέλλον πηγή μεγάλων κερδών δι' αυτήν. Διά τούτο, με γλυκειάν φωνήν τώρα, απέταθη προς τον μικρόν και τον ήρωήτησε:

— Μπορείς να μου δώσης και άλλες... πατάτες;

— Μάλιστα, απεκρίθη ο Μπόμπης. Είρω που είνε και πηγαινίω να εσς φέρω.

Και έφυγε τρέγων προς τον δρόμον, τον όκοτον είχεν ακολουθήσῃ πρὸ όλίγου ο κ. Παρμαντιέ και οι ναύται του, με τούς σακκούς των γεωμηλων.

(Επεται συνέχεια)

ΧΕΙΜΩΝΑΣ!

Αγαπητοί μου,

Ος φαίνεται, ότι ο εφεταγός χειμώνας είνε ένας από τους δειμυτέρους. Και διά να φανῆ αυτό, έφραπε να έλθῃ ο Φεβρουάριος, ο πρόδρομος της

άνοιξεως, ο λαϊκός Φλεβάρης που αν φλεβίσῃ, καλοκαίρι θα μυρίσῃ... Άλλά που! Ο φεταγός μας Φλεβάρης είνε ο κακός Κουτσοφλέδορος, ο προμηθών ένα Μάρτη απαλουκοκάρτη... Δεκαπέντε ήμέρες έχουμε να ιδούμε ήλιο στας Άθήνας! Καθημερινως σύννεφα πυκνά, χιονόνερο, αέρας δυνατός και γρσο διαβολεμένο. Τα βουνά όλόγυρά μας είνε χιονισμένα. Και απ' δλην την Ελλάδα, αναγγέλλονται κακοκαιρία, χιόνια, πάγοι, βρογαί, ανεμοστόδισιο, τροκυμια, θάνατοι από ψύξιν και ναυαγία... Ακόμη και εις την Ζακύνθον, εις τον παράδεισον εκείνον όπου δεν χιονίζει σχεδόν πτέ, ο Σκοπός, το αγαπημένο βουνό των ζακυνθινών ποιητών, εφάνῃ μίαν ήμέραν χιονισμένος. Ε! αυτό δεν συμβαίνει παρά εις πολύ δριμεις χειμώνας.

Και ο νοός μας πηγαινίει εις την Ήπειρον, εις το Μπιζάνι, εκεί όπου οι στρατιώται μας, πολιορκηται τών περιμαχίτων Ίωαννίνων, πολεμούν... Τι θα υποφέρουν οι δυστυχισμένοι με τον φοβερόν αυτόν χειμώνα που παρατείνεται! Και μήπως, είνε μόνον αυτοί; Εις πόσα άλλα μέρη δυσχειμερα, Έλληνες στρατιώται, εις προχείρους κατασκηνώσεις, δεν είνε εκτεθειμένοι εις αυτας τας βροχάς, τα χιόνια, τας ύγρασίας και τους παγετούς!.. Τι άτυχία, αλήθεια, να τύχῃ τόσοσ εξαιρετικώς βαρύς χειμώνας αυτός, ενώ κακωμεν ένα τόσοσ μεγάλον και δύσκολον πόλεμον! Εξ αιτίας αυτής της δριμύτητος, τα θύματά του θα είνε πολύ περισσότερα. Και όσαι θα επιζήσουν από τα διπλά πλήγηματα των δύο θανασιμίων εχθρών, θα είνε μάρτυρες άληθινά!..

Ναι, ενώ ήμεεις εδώ κοιμώμεθα εις τα σπίτια μας, εις τα κρεβάτια μας, κουκουλωμένοι, και ίσως με αναμμένο το τζάκι, και πάλιν κρυώνομεν, και πάλιν παραπονούμεθα, υπάρχουν, αγαπητοί μου, χιλιάδες αδελφοί μας, οι όποιοι διανυκτερεύουν εις το υπαίθρον, προσφυλαττομένοι απλως κάτω από έν αντίσκηνον. Άλλα μήπως είνε ευχυστεροί όσαι προσφυλαττονται κάτω από μίαν σκηνήν; Θαυμασμός, τι ή και δόξα εις τούς αν-

δριούς αυτούς, που υποφέρουν τα πάνθαινα, διά να κάμουν την Ελλάδα μας μεγαλύτεραν! Ο χειμώνας αυτός ο βυρός, ο δριμύς, ο φοβερός, ήλθε ξιά να δείξη τους ήρωάς μας πλέον ήρωικούς, πλέον θαυμασίους...

Σας αποψόζωμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΧΑΡΑΝ

Η Σαχάρα είνε μία από τας τελευταίας αγνώστους χώρας που απομένουν επί της γήινης σφαιρας προς κατάκτησιν. Είνε άπεραντός έκτασις άμυώδης, νόσηρά πολλάκις και σχεδόν πάντοτε πυροπολυμένη από τόν ήλιον. Εκεί δέν βρέχει σχεδόν ποτέ.

Εν τούτοις εμπορεύεται κάποτε από μακρά παραβάσια, τα όποια ταξιδεύουν από την μίαν άκραν της ως την άλλην, μεταφέροντα εμπόρευματα.

Ο γάλλος κ. Ερμπά, έμπορος πλοισίος του Τομποκτού, θελήσας να έγκυτατασθή εις τήν Γκαδαμές, επί των νοτίων συνόρων της Αλγερίας, δέν έδίστασε ναψηφή τας κινδύνους, τους όποιους παρουσιάζει έν ταξείδιον διά μέσου της μεγάλης έρήμου. Κ' έσχημάτισεν ένα κοραβάνι, επί κεφαλής του όποιου έθεσεν ένα άρχηγόν, μεγάλως εκτιμώμενον εις την Σαχάραν.

Εφαδιάσθη με όπλα, με νερόν και με τροφήν και, συνοδεύομενος υπό τού υιού του Αλβέρτου, χαριτωμένου νέου δεκαοκταετούς, ανέλαβε τήν κινδυνώδες ταξείδιον, τό όποιον όμως, επειδή ήτο πρό πολλών έτών χήρος και δέν είχε κατένα συγγενή εις την Αφρικήν, καταντούσα δι' αυτόν διασκέδασις να τή έκτελέσῃ με τόν Αλβέρτον, κολλημένον και ριψοκίνδυνον δσον και ο πατέρας του.

Τας πρώτας ημέρας, τό κοραβάνι έπροχώρη: όρκετά γρήγορα και ή εύθυμία διετηρείτο μεταξύ των μελών του, με όλην την μελαγχολικήν όψιν του τοπίου, τό όποιον άποτελούν άπεραντοι άμυώδεις πεδιάδες και γήλοφοι τραχείς όρειοποσειάταιον και πετρώδεις, όνομαζόμενοι Χαράδαί.

Από καιρού εις καιρόν άπαντεύσαν δρόσους όάσεις, όπου άνθρωποι και κάρηλοι έπορεύοντο άθρόων από τή πηγάδια και άναζωγογόνοντο. Τα ταξείδιον λοιπόν υπήρξεν έως εδω εύτυχές, άφού κανείς ληστής Τουαρέξ δέν είχαν εμφανισθή να προσβάλῃ τό κοραβάνι, τό όποιον ήλπιζε να φθάσῃ εις Γκαδαμές άνερόλητον.

Μίαν ημέραν όμως, κατά την όπειαν έπνεεν άνεμος δυνατός και φλογερός, ο άρχηγός του κοραβανίου έπλησίασε τόν κ. Ερμπά και δείχνων τόν όρίζοντα, τώ ειπε:

— Κύριε, μου φαίνεται πως θα έχωμε τρικυμία!

— Τρικυμία; τόν διεκοψεν ο έμπορος. Μα μου φαίνεται πως δέν ειμένα στή μέση του ωκείανου, για να φοβηθώμε τρικυμία! Είνε ποτέ δυνατόν να μάς καταπιή ο σπερσά αυτό άμμος;

— Πώς φαίνεται ότι δέν έσφαξείθεσαι ποτέ στη Σαχάρα! υπέλαβεν ο Άροφ με ήρεμον τόνο. Ο Αλλάχ είνε μεγάλος! άλλα τά κόματα αυτά της φλογεράς άμμου είνε τόσο φοβερά όσο και τή θαλάσσια. Πόσα κοραβάνια χάθηκαν μέσα 'ς αυτά τόν ωκεανό!... Πόσα πτώματα ανθρώπων έθρεψαν τή σακάλη της Σαχάρας!...

στιγμήν, ήθέλησε να τόν καθουχάσῃ, άλλα τώ ήτο αδύνατον να νείξη τό στόμα. Έσχυσε μόνον επάνω του και τώ έσφιξε δυνατά τό χέρι. Άλλ' επειδή ο σιμούν έγίνετο όλονέν ίσχυρότερος, έχασαν όλοι τās αισθήσεις...

Μετά τρεις ολοκληρούς ώρας, όταν ο Αλβέρτος ήμπόρεσε να ξαναείξη τή μάτια, ήσθάνθη την άτμόσφαιραν απόμη πυκνότεραν και καταθλιπτικώτεραν. Έκείταξε γύρω του, προσπαθών να έννοήσῃ τί συνέβη. Άλλά δέν έδλεπε πουθενά τίποτα άλλο από άμμους! Ολόκληρον τό κοραβάνι είχε παρή υπό τή κόρατα και κάτι λοφίσκει μόλις ύψούμενοι επί του εδάφους, έμαρτύρουσιν μόνον τās θέσεις, όπου είχαν χαθή οι κάμηλοι και οι όδηγοί των.

Ο Αλβέρτος έσηκώθη με τό σώμα συντετριμμένον και την καρδίαν συνεσφιγμένη από θανάσιμον αγωνίαν. Έπιτέλους, εις μικράν απόστασιν από τό μέρος όπου ευρίσκειτο, είδε τό κεφάλι του κ. Ερμπά, τό όποιον άνένκυπτε με κόπον από ένα παχύ στρώμα άμμου.

Η τραγική εκείνη θέσις έδεκαπλασίωσε τās δυνατότας του Αλβέρτου, ο όποιος νατόρθωσε να πτελευθέρωσῃ τόν δυστυχή τόν πατέρα από τό κινητόν εκείνο σάβανον που τόν έσκέπαζε. Άλλά πώς να τόν άναψυχάσῃ, πώς να τόν αναζωογονήσῃ εις την φοβεράν εκείνην έρημον, όπου κανείς άνθρωπος δέν ήμπορούσε να τούς βοηθήσῃ;

Ο νέος είδε τότε επί της άμμου ένα φλασκί γεμάτο νερόν. Ητο διά την στιγμήν εκείνην ή σωτηρία. Χωρίς να συλλογισθῇ την φλογεράν εΐψαν, ή έκαία έξασάνειζεν αυτόν τόν ίλιον, ήνείξε με κόπον τό στόμα του λιποθυμημένου και τώ έχυσε μέσα όλίγον νερόν από τό φλασκί.

Είς την έποφήν του ευεργετικού εκείνου υγρού ο κ. Ερμπά συνήλθε. Με πολλές προσυλάσεις, ο Αλβέρτος τώ άνεκίνησε την φοβεράν ναταστροφήν και, διπλασιάζων την έναργητικότητα του, διά να ένθουρήσῃ τόν πατέρα του, τόν έβείθησε να σηκωθή.

— Πρέπει να βάλωμεν τή δυνατά μας, τώ ειπε, διά ναπομακρυνθώμεν τό γρηγορώτερον από τό όλέθριον αυτό μέρος. Με την βοήθειάν του Θεού, θά κατορθώσωμεν ίσως να φθάσωμεν, άν έχι εις τή Γκαδαμές, τουλάχιστον εις κορμίαν δσιν, και να περιμένωμεν εκεί έως να περάσῃ κανένα κοραβάνι.

Ο κ. Ερμπά έφαινετο έκμυθνετισμένος, χωρίς δύναμιν και χωρίς θέλησιν.

«Ενόμισεν ότι άνειράβετο...»

Και ως διά να επικυρώσῃ τούς λόγους του, ο άνεμος έσφιξεν εις τή μάτια των ταξιδιωτών άμμον καιουσαν και τό έλαφος της έρήμου εφάνη άνακτιούμενον μέχρι των έγκαιων του.

Ο σιμούν! εζώναξεν ο άρχηγός ο σιμούν! ο σιμούν!

Η κραυγή αυτή άντήχησεν από άκρου εις άκρον της συνοδείας και οι Άραβες, χωρίς να περιμένουν την διαταγήν, έσταμάτησαν τās καμήλας των, οι όποιαί, μόναι των, με ένα γογγυσμόν έναγωνίον, έπεσαν με τή γονατά, εζήκλωσαν τόν λοιμόν των επί του εδάφους και προσεπάθησαν να κρύψουν τό κεφάλι των εις την άμμον.

Οι ταξιδιωτάι, κατά παραγγελίαν του άρχηγού, έγονάτισαν από πίσω των, διά να τās έχουν ως προάφρην. Και μόλις έπρόφρασαν να προσυλαχθώσιν και αυτόν τόν τρόπον, ο άνεμος έπέρασεν από πάνω των με υπόκωφον βοήν και τούς εκάλυψε με στρώμα άμμου.

Ο κ. Ερμπά, αισθανθείς τούς πρώτους νόκτους, ένόμισεν ότι ήθιν εις έπαφήν με πυρίνην βροχήν. Έάλεισε τή μάτια του και ή τελευταία του σκέψις υπήρξεν ή λύπη και ή μετάνοια που είχε παρασύρῃ μαζί του εις την άπώλειαν και τόν προσφιλή του υιόν.

Ο Αλβέρτος, μαγευμένον ως ακέψις του πατέρα του, εκείνην την φοβεράν

Ο νεαρός Αλβέρτος ένόησεν, ότι αυτός έπρεπε να έπείσει τόν πατέρα του να έλθῃ με τόν υιόν του εις τήν Γκαδαμές, και τώ έπείσθη. Ο Αλβέρτος, έπείσθη, και άμφότεροι, σπληνόμενοι ο εις επί του άλλου, έσηκώθησαν την άνακορμίαν διά μέσου της αζένου εκείνης έκτασεως, ως μόνον έφρόδιον έχοντας ένα φλασκί με όλίγον νερόν!

Επερίκλιθησαν ούτω εις την τύχην, επί τινος ώρας.

Εν τώ μεταξύ ο κ. Ερμπά ειχεν αναλάβῃ όλίγην ζωηρότητα και θάρρος. — Άγαπήτέ μου Αλβέρτε, ειπεν εις τόν υιόν του, δέν τόλμω να συλλογισθῶ την φρικώδη τύχην όλων εκείνων των δυστυχισμένων που μάς συνόδευαν. Αυτάίμαι μόνον και μετανιώ πού σε πέλασα εις τό επικίνδυνον αυτό ταξείδι. — Εγώ όμως δέν λυπόμαι καθόλου! άπεκρίθη ο νέος με βεβαιωμένην κάπως φειδωρότητα: κανός λοιπόν, άν δέν ήμουν εγώ, θα σάς βοηθούσε και θα σάς

έπρεπε να έλθῃ με τόν υιόν του εις τήν Γκαδαμές, και τώ έπείσθη. Ο Αλβέρτος, έπείσθη, και άμφότεροι, σπληνόμενοι ο εις επί του άλλου, έσηκώθησαν την άνακορμίαν διά μέσου της αζένου εκείνης έκτασεως, ως μόνον έφρόδιον έχοντας ένα φλασκί με όλίγον νερόν!

Επερίκλιθησαν ούτω εις την τύχην, επί τινος ώρας.

Εν τώ μεταξύ ο κ. Ερμπά ειχεν αναλάβῃ όλίγην ζωηρότητα και θάρρος. — Άγαπήτέ μου Αλβέρτε, ειπεν εις τόν υιόν του, δέν τόλμω να συλλογισθῶ την φρικώδη τύχην όλων εκείνων των δυστυχισμένων που μάς συνόδευαν. Αυτάίμαι μόνον και μετανιώ πού σε πέλασα εις τό επικίνδυνον αυτό ταξείδι. — Εγώ όμως δέν λυπόμαι καθόλου! άπεκρίθη ο νέος με βεβαιωμένην κάπως φειδωρότητα: κανός λοιπόν, άν δέν ήμουν εγώ, θα σάς βοηθούσε και θα σάς

Οι δυστυχέστεροι ταξιδιωτάι έδειξαν, ασίαν τας προσπάθιας των, έλκυόμενοι από την άτακτιότητα ή οποία έφαινετο να τούς άσπείρει.

ΑΠΟ ΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

ΙΑ' Τό νέο τό χρόνο Χαρές και γέλια: — Ουμψού μόνο Τα Δαρδανέλια... Τό νέο τό χρόνο Τραγουδία τέλεια, Δέ λεν με πόνο Της Λύρας τέλια Μηδέ τή χείλη Πήν πικραμένα... Παντού εις Απρίλη Δαφνολουλούδια, Παντού τραγουδία Του Βικισίνα! ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΝΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Εύφυης έπιγραφή

Πρό του ξενοδοχείου ο «Μαύρος Ίππος» εις τό Borough - Green της Αγγλιας, ύκαρχει ένας δθεν τάρας. Και εις τό κόρμαρον, τό σπήμερον επάνω εις αυτόν τόν δέν τήρον, άναγινώσκει η έξης έπιγραφή: «Η δυστυχής Πιστωσις απέθανε και έτάφη εδω χθές». Είνε μία εύφυης προειδοποίησις δι' όσους τυχόν θα ένομιζαν, ότι έμπροσθεν να φάγουν και να πιούν εις τόν «Μαύρον Ίππον» επί πιστώσει... Κάτι άνάλογον με την έπιγραφην πού βλέπομεν 'ς εδω κορμίαν φραγί εις τήν κρημάρα: «Πιστωσις δέν δίδεται σήμερον. Αύριον, μάλιστα.»

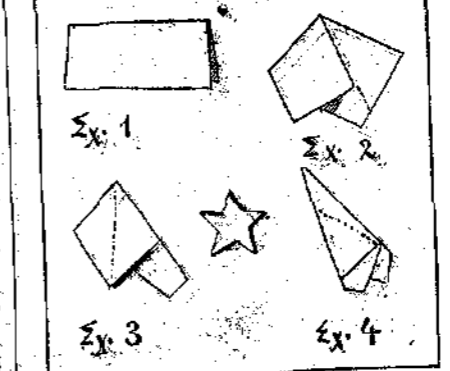
Έκτακτον φοινικόδενδρον

Είς την μικράν ισπανικήν πόλιν Έλε, όλίγα χιλιόμετρα μακρόν του Αλικαντε, ευρίσκειται φοινίς, άριθ μων ζωην δύο αιώνων και πλέον. Έκ του κυρίου κορμού αποσπώνται όκτώ άλλαι μικρότεροι, ευνημέναι κυκλικώς και φέροντες καθείς πολυαριθμούς κλώνους. Ούτω τό δένδρον φαίνεται μακρόθεν ως γιγαντιαίον

ένδοξοχίον, γεμάτον από μίαν πυκνήν και φουτωτήν πρασινάδα. Είνε τειόνι θαυμάσιον.

Χρήσιμος οδηγία

Με μίαν ψαλίαν έμπορεύε να κάμμετε ένα τέλειον αστέρα από χαρτί. Το χαρτί σας πρέπει να είνε κανονικόν τετραγωνόν. Το διακώματε πρώτα εις δύο (Σχ. 1), τό τρανίζετε έπειτα όπως δείχνει τό Σχ. 2, τό τρανίζετε πάλιν κατά τās κοκκίδας του Σχ. 2, όπως ντ λάβῃ τό Σχ. 3. Και αφού τό τρανίζετε άλλην μίαν φοράν κατά τās κοκκίδας του Σχ. 3 ώστε να γίνῃ όπως τό Σχ. 4, τό κόψετε με τή ψαλίαν διου σας δείχνου με κοκκίδας του σχήματος αυτού. Το έδριπλώνετε κατοπιν και έχετε τόν αστέρα σας.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Διά τούς Γαλλομαθεύς Έσάλη διά της Έθνικής Παλληνησάδας Τρογγε an deha teest caus edere tard.

Ναυαγισθή, τό γνωμικόν αυτό, χριστόμένον καταλήλως τών λέξεων.

β') Παύλιον

Table with 4 columns: ΣΤΡΟΣ, ΣΥ, ΜΠΗΣ, ΛΩ, ΛΩ, ΚΑ, ΡΑΝ, ΛΙ, ΠΕΡ, ΜΠΟ, Ο, ΖΕΝ.

Να συνορμολογηθώσιν οι συλλαβαί αυτές, ώστε ναποτελεσθώσιν τή όνόματα πέντε προσώπων του μυθιστορήματος «Ο μικρός τζόκευ».

γ') Μαγική Ετικών άνευ είνεος

Έσάλη διά της Τελεσάλλας — Έλενίτσα, Τημήρη, έλάτε να τή πιαύμε! — Ησά; — Με σάς τό είπα!

Άλλωσις: Αί λίσαις—δανωθήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλάδιου — συνοδεύονται από ένός μόνου δεκαλέπτου γραμματισμάου.

Δύσεις του Ιθου φύλλου

α') Ο χειρακώμενος εφιστάται εις τή κεφαλή του κυρκου, του όποιου τή άσπρη σφαιραίσει τή μάτι του. — β') Ρουκ un moine l'abbate ne manque pas. — γ') Τάμεσις, Βόλγας, Σηρούνας, Ίν βέρσις.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΜΑΣ

Μπαίνεις σε χώρες σκλαβωμένες, Στρατέ μου, ελευθερωτή...

Και πίσω σου θα κρυφούν όλοι Μ' υπερήφανα και χαρά...

Κ' ενώ σε ραίνουν με λουλούδια Κ' ενώ σε καθείς σε προσκυνά...

Εμπρός, εμπρός, εμπρός αίανα, Ποτέ σου πίσω δεν γυρνάς...

Κ' ενώ σου ήρωες θυσιάζει Για έναν άγιο σκοπό...

Αυτά τὰ δάκρυά σου χύσαν Μανάνες, κόρες, αδελφές...

Δαφνών ποτίσανε κλωνάρια Που σε στεφάνωσαν, στρατέ!

ΜΕΓΑΛΟΥΧΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ήπιετέ ποτε δ' αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος ο Μέγας να έκδικηθή...

„KANE NANI“

—Νάνι, νάνι τὸ μικράκι, θὰ τοῦ πῶ 'να τραγουδάκι... Εἶνε νύκτα, ἄστρα στὸν οὐρανὸ...

—Νάνι, νάνι τὸ μικράκι, θὰ τοῦ κάνω πιασάκι... Στὴ διπλανή κάμαρά εἶνε τὸ ἔργαστήρι...

Και ἐνῶ ὁ βιτραχὸς μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, στὴν διπλανή τὴν λίμνη...

—Νάνι, νάνι τὸ μικράκι, θὰ τοῦ πῶ 'να τραγουδάκι... Πανελλήνιος ἦθος

ΨΑΛΛΕ

Ψάλλε στὴς λεύκας τὸ κλαδί τὸ μελιχρὸ τραγουδι...

Ψάλλε... Θὰ πέσουνε καιροὶ κακοὶ στὰ μονοπάτια, Που θὰ ξεσπᾶς στὰ κύκνειά...

ΘΑ ΕΝΘΥΜΟΥΜΑΙ

Σεῖς μόναι, ὠραῖαι μαργαρίται, μὲ μένετε εἰς ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς μου φίλης...

—Νάνι, νάνι τὸ μικράκι, θὰ τοῦ πῶ 'να τραγουδάκι... Εἶνε νύκτα, ἄστρα στὸν οὐρανὸ...

αἰσθημα τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας μας εἰς τὴν καρδίαν, δὲν θὰ πάυσω οὐδέποτε νὰ ἀναπολῶ...

Ο Σαχίνης, πλέον παρὰ τὸ Κύναιον, ἀπεβίβασε στρατὸν εἰς τὸν Ἄλμυρον...

Κι' ἐπὶ τὴν εὐχὴν εὖ ὅρα καὶ τὸν ἀπὸ πᾶν σκεπτικόν...

ΤΡΕΛΛΟΣ ΓΙΑ ΔΕΣΙΜΟ

Ο Κουφιοκεφαλᾶκης ἤθελε νὰ μᾶθη βιολί...

Κι' ἐπὶ τὴν εὐχὴν εὖ ὅρα καὶ τὸν ἀπὸ πᾶν σκεπτικόν...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος : — Τὴ σημαίνει χῆρος, τὸ χῆ μὲ ἦτα...

Ο πατὴρ ζετᾶται τὸν υἱὸν του εἰς τὴν γραμματικὴν...

ΓΕΝΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

Κατὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ἑπισημοτέρων 10 ἐκ τῶν 60 ὑποψηφίων...

- Α) ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δασκευτὴ Κωνσταντῖνος... ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ὀνειρομένη Πατριδα... ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἑλληνικὴ Καρδιά...

ΕΠΙΛΟΓΗ : Ἑλλάς τοῦ Ρήγα (ψ. 125), Ἐργασιώτης Ἑλλᾶς (ψ. 117), Ἡρώεις τοῦ Σουλῶν (ψ. 108), Ἑλλᾶς τῶν Ὑποδοχῶν...

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἤθελε νὰ μᾶθη βιολί, ἔκανε λοιπὸν τὴν ἐξῆς σκέψιν : — Ἄς πάρω τώρα ἕνα καλὸ βιολί...

Κι' ἐπὶ τὴν εὐχὴν εὖ ὅρα καὶ τὸν ἀπὸ πᾶν σκεπτικόν...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΑΔΙΚΩΣ παραποιεῖται, τέλλε ἄγρα, διότι ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη ἀφοῦ ἔγραψα τὴν ἀλληλογραφίαν...

ἐπίθετον μεγάλη εἰς κατὰ μικρὸν δι' αὐτὴν ἐπίσης εἰς τὸ ἱερῶ. Πᾶς νὰ τὴν ἀποκαλέσωμεν λοιπὸν; — Ἐν μόνον χαρακτηριστικόν...

Μακρὸν Πατριδὴν σήμερον πόλις μου ἦλθαν αἱ εὐχαὶ σου διὰ τὸ νέον ἔτος...

Ἀθανάσιος Διάκος, τὸ διηγηματικὸν ἐκείνο (ὁ Ζωγράφος) εἶνε ἐν ἀνεκδότῳ ἀρχαίων...

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφετε, Τυχοδιώκτης. Τὸ δεῖ μὲ ἀγαπᾶς, ἀπὸ ἐξ ἑτῶν κοριτσάκι...

Νὰ καὶ τὸ Γλυκογράμμα τί μὲ γράφει : «Μὴ γελᾶσθαι πῶς βλέπειτε καὶ λαοθάλας...

Ἐξυμνοῦντόν τοι πρόβλημα σου, Ἡρώεις τοῦ 21, ἀλλὰ εἶπα νὰ μὴν ξαναεἰδοῦμε...

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα μὲ γράφετε, Ἀθηνητικὴ Ἐξέλιξη. Εἶνε τόσο εὐμορφὸ τὸ γραμματικὸν σου...

Χαίρω διὰ τὰ εὐαγγέλια νέα σου, Ἀκαμία. Ἐκείνος πὺ σου ἀπήντησεν εἰς τὰ Μ. Μυστικὰ...

Χαίρετε εἰς τὴν Νεολαίαν, τὸ ξεσπάθωμα εἶνε ὀλιγοήμερον ἀνεξάρτητον τῆς Ἀλληλογραφίας...

Ἰδεῶδες, Τσουνκίδα, Μάρμαρωμιος Βασιλέης, Ἡρωϊκὴ Σάμος, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες...

Ἐπισημοτέροις : «Ἐπισημοτέροις» τοῦ Μακρῶν Πατριδῶν — «Φιλαλήθεια» τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου...

Ἀποδοκίμαται : «Σὶὸν ἄλιον» (ἀκατάλληλον) — «Χιόνια» (πολὺ ἀπλοῦν) — «Τριχὴν σὲ παλιὰ κάρτα μας»...

ΕΡΑΝΟΣ ὑΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ [Δεξιὴ πᾶσα προσφορὰ μέχρι καὶ τοῦ βλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἔγγραφὴν ἀπορῶν εἰς τὴν Διάπλασιν...]

1ον Δελτίον Εἰσοφορῶν τοῦ 1913. Δουῆ τῆς Σπάρτης, λπ. 40, Δόξα τοῦ Ἑλληνομοῦ...

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρων, ὁ ἐν Χαλκίδι Σὺλλογος «Θεαίμβιος» μὲ εἰσελὴν δρ. 4,50 διὰ νὰ ἐγγράφω...

Καὶ ὅσα τώρα ἐκ τῶν 66 ἀπορῶν οἱ ὅποιοι εἶχον συστηθῆ, ὑπολείπονται ἀκόμη 31, πρὸς ἔγγραφὴν...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Σανδοῦλα Μάγισσα, κ. (Θ. Φ.) Τσουνκίδα, κ. (Δ. Μ.) Ἡρώεις τοῦ 1913 (Χ. Κ.) Ἐνδοκίμος Κωνσταντῖνος, κ. (Σ. Ο.) Ἰωάννης τῆς Ἐλευθερίας, κ. (Ν. Σ.) Σανδοῦλα Δαβρὸλάκη, κ. (Εὐχὴ) Κόρησα Καλλι, κ. (Ἄν μ' εὐρεῖς, μπόσδο σου) Δοξασμένη Πολιτισμῆς, κ. (Κ. Γ.) Ἡμιόλια, κ. (Χ. Α.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθωμοῦν ἢ ἀνταλλάξον : ἢ Φουσιλάτος (1) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Διονύσιον τῆς Νεολαίας, Περὸν, κ. κ. — ἢ Μαστρογαλασθῆς (0) μὲ Βασιλέα τῆς Ρώμης, Βασιλεῖον τὸν Βουλαγοροντόνον, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων, Γαλήνην, Ἐλευθερωθῆσαν Ἑλλάδα, Φάουνα — ἢ Ἐνδοκίμος Ἑλλην (0) μὲ Ἐκπεδοσόν Ἑλλάδα, Μισλαχολίδον Ὀνειροπόλον, Σουλφίδα — ἢ Γαλασσωγράμματα Ἑλλᾶς (0) μὲ Ρομποποῦ...

